

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 30

OLOT, 12 DE GENER DEL 1935

PREU 15 cèntims.

La tasca catalanitzadora

per R. PLA i CORAL

Rovira i Virgili en un rescent article que publicava a «La Ciutat» es planyia de la manca de catalanització que encara avui hi ha en grans masses de catalans, i afegia: «Nosaltres creiem que la causa profunda de tots els destorbs, de totes les ensopegades i de totes les caigudes de la Catalunya renaixent és la insuficiència del sentit de la pròpia personalitat en vastos sectors de la societat catalana».

Com que, per desgràcia, aquesta afirmació de Rovira i Virgili és massa certa, veus ací una tasca, la primera de totes, que hauríem d'imposar-nos els catalans: la catalanització espiritual de tots els nostres germans de raça, en el cor i en la intel·ligència dels quals encara no ha arribat avui el sentiment de llur personalitat.

Certament que l'obra realitzada en aquest sentit en una centúria, és a dir, del que va dels inicis de la nostra renaixença fins a l'hora present, és enorme. Si els nostres avis poguessin tornar de llurs tombes certament que els costaria identificar la Catalunya d'avui, en plena renaixença, amb la Catalunya del temps llur, desnaturalitzada i provincialiana.

Encara, però, que el pas que havem donat en aquest especte sigui gegantí, la tasca que ens resta encara per fer és també gegantina. I el més dolorós, el que ens colpeix més profundament és el veure, encara a l'hora actual, com el sentiment i l'actuació catalanista no han entrat en importants sectors de la nostra joventut d'avui.

Aquesta falla, aquesta llacuna que ens és forçós haver de confessar que existeix en la consciència nacional del nostre poble, és més imperdonable encara si tenim present que ella ha anat procedida d'uns anys de forta i intensa propaganda catalanista, viscuda, sentida en l'ambient per aquesta joventut de la qual parlem. No haver obtingut, a hores d'ara, la incorporació al catalanisme d'una gran part de les novelles generacions, és una vergonya que ens cal ràpidament subsanar.

El senyal més fort, més característic de la nostra personalitat col·lectiva, aquell que, més que cap altre, ens ha permès reclamar els drets que com a poble ens corresponen és, indubtablement, la nostra llengua catalana. Doncs bé; no fa pas molt, varem tenir ocasió de passar els ulls per una llista dels signants de la qual eren, en la major part, joves entre els vint i trenta anys. I la impressió que ens enduguerem d'aquella ràpida mirada per aquells papers, fou en extrem dolorosa. Una gran part dels signants ho feien amb una grafia manllevada, fet més vergonyós i ridícul encara si diem que l'escrit era redactat en català.

Aquesta circumstància, junt amb moltes d'altres, com per exemple la redacció en llengua castellana de la correspondència familiar i comercial, etc., etc., ens demostren la necessitat que tenim — encara en aquestes hores de saturació catalanista — de no descurar la ràpida i total catalanització espiritual del nostre poble.

Com molt bé diu l'esmentat Rovira i Virgili en l'article que comentem «la vergonya de la Catalunya d'avui no és l'enfonsament de les primeres llibertats polítiques reconegudes, puix que altres pobles han passat també, durant llur renaixença, per contrarietats igualment doloroses, i fins més doloroses i tot. La vergonya de la Catalunya d'avui és que, al cap de cent anys d'haver-se iniciat la renaixença, aquesta encara no hagi arribat a saturar del noble sentit catalanesc, aquelles manifestacions de la vida col·lectiva que més ho necessiten i que més lliures tenim i tenim.»

Convé que ens gravem ben fortament aquesta veritat amarga i que des d'ara fem tots els possibles per tal que ben aviat no ens la poguem tirar en cara. Alguns dels fets que s'han esdevingut en aquests darrers temps, potser no haurien estat possibles, d'haver existit, en tots els catalans, una plena consciència de la nostra personalitat.

Donatiu de l'Ajuntament RETALLS DE PREMSA

El Diluvio, parla de la revisió constitucional, que avui és l'obsessió de la gent de dretes. I està d'acord que cal fer la revisió... però perquè la Constitució en surti més esquerrana que mai.

«No son, pues únicamente las derechas las que piden la revisión constitucional; también la pedimos las izquierdas, aunque, claro está, con fines muy distintos y, más aún, absolutamente opuestos.

A las derechas, todas por igual, así las que se titulan republicanas como las abiertamente enemigas del régimen, solo las mueve un afán, en sus propósitos revisionistas: la derogación de todos los preceptos constitucionales de carácter laico.

La Prensa derechista proclama repetidamente que pide la reforma de la Constitución, ante todo, para salvar y amparar los derechos de la Iglesia. Defectos de importancia suma de que para nosotros adolece la Constitución vigente, son por las derechas relegados a un muy secundario lugar.

Contrariamente, para nosotros es cuestión fundamental el mantenimiento íntegro del carácter laico de la Constitución de la República. En eso no pueden ceder ni un ápice las izquierdas. Falsear la obra laica de las Constituyentes equivaldría a derribar el régimen republicano.

Y eso no puede el pueblo español consentir que se realice solapadamente con visos de legalidad, tras unas elecciones en que se coaccione i amañe la opinión nacional.

No, señores. Tamaña monstruosidad no ha de tolerarla el pueblo español, ya completamente divorciado de la Iglesia que, con la monarquía, es la causante de todas las desgracias que hoy afligen a nuestra nación.

La República no ha perseguido aquí a la Iglesia. Quienes aseguren lo contrario, incurren en una manifiesta falsedad. Los preceptos de nuestra Constitución en materia religiosa no hacen más que sostener el predominio del poder civil sobre el teocrático en todas las manifestaciones de la vida.

Y eso no es lesivo ni para la Iglesia ni para otra ninguna confesión religiosa. Eso es, precisamente, lo que ocurre en todas las naciones civilizadas.

Los preceptos constitucionales contra los que claman desafortadamente los energúmenos de las derechas españolas, deben, por encima de todo, mantenerse en pleno vigor.»